

Пролѣтъ!

Господи, който си създалъ свѣта, който си създалъ гората, който си създалъ малката птичка, цвѣтята, които цвѣтятъ въ гората, който си напълнилъ езерата — Светий Боже, Светий Крепкий, Светий Безсмъртний! — Пролѣтъ, пролѣтъ!

Накждето погледнешъ, всичко е зелено. Земята мирише на влага, рохкава, набъбнала, димна... Тия ясно-зелени гори сж пронизани отъ слънцето, то изписва върху имъ цѣли водопади отъ свѣтлина. Тия гори сж пълни съ веселие и радостъ. Старитѣ клонести дървета разпусчатъ на широко клони, като безсмъртници. Дърветата шептятъ. Този шепотъ иде отвсѣкжде — цѣлата гора е пълна съ невидими гласове. Дърветата сж облѣкли зеленитѣ си дрехи и чакатъ. Гората е притаила дъхъ и се заслушва. Единъ боръ клати замислено глава; той е тѣй високо на скалата, и пролѣтниятъ вѣтръ го брули. Единъ джбъ гледа съ старитѣ си мждри очи и се радва на дребнитѣ фиданки. Трепетликата цѣла трепери отъ радостъ и обичъ; папратѣтъ удря длани, тревата е стихнала и кротува. Този тихъ, звънливъ горски говоръ, който се носи въ гората, иде чакъ отъ нейното дъно. Дърветата шумятъ и си шушукатъ и чакатъ нѣкой да мине, за да го погалятъ съ зеленитѣ си клони. Когато никой не минава, тѣ отпусчатъ гласовѣтъ си високо и почватъ да пѣятъ. Мълчаливи, неподвижни и сънни нощемъ, сутринъ тѣ се събуждатъ и поематъ утринната си тиха пѣсень. Наоколо сж се наредили върховетѣ, облѣчени въ бѣлитѣ си зимни ризи.

Понѣкога вѣтрѣтъ люлѣе дърветата, дърпа клонитѣ имъ като разярено куче. Сетне утихва. Тогазъ пѣкъ слънцето протѣга златни люлки въ гората: единия край върху това дърво, другия — върху онова дърво, мрежитѣ сж по срѣдата. Люлкитѣ се люлѣятъ, гората пѣе, рѣката говори. Туристи дохаждатъ въ гората. Прохлада ги шиба по лицата. Тѣ хвърлятъ своята умора въ тревата. Смѣхъ и викове огласятъ гората. — Аа! — крещи